

han opstillede. Jeg kan ikke see, at det med Frie kan påstaaes, at § 2 i Lov af 19de Februar 1861. efter sit Indhold skulde være anvendelig paa Superficiærfæstegods. Den ærede Minister anførte ogsaa, hvis jeg har hørt rigtigt, væsentlig kun det Argument derfor, nemlig at det er en almindelig Sætning, at Fæstelovgivningens Forstrifter ogsaa ere anvendelige paa Superficiærfæstegods. Denne Sætning kan til en vis Grad — men ogsaa kun til en vis Grad — være rigtig, nemlig kun forsaavidt som der i den særegne Bestaafenhed af dette Gods som Superficiærfæstegods ikke er Noget derimod; men her er netop et Tilfælde, hvor det maa siges, at dets særegne Bestaafenhed medfører, at den almindelige Bestemmelse i Lov af 19de Februar 1861 § 2 ikke kan anvendes ligefrem efter sit Indhold derpaa. Det er dog klart, at, naar det i Begyndelsen af § 2 hedder, at det staaer enhver Eier eller Besidder af Fæstegods frit for at forholde sig paa den Maade, som Paragrafen betegner, saa gjælder dette kun om dem, der staae i det almindelige Forhold som Eiere eller Besiddere af saadant Gods, og ikke om dem, der staae i det særegne Forhold, som her er Tale om. Der er aabenbart i Paragrafen meent et saadant Forhold, hvor den Samme eier det Hele, haade den ene og den anden Deel deraf, og der er ikke tænkt paa dem, der kun eie den ene Deel, nemlig Jorden alene, ikke Bygningerne. Dette forekommer mig ganske indlysende. Jeg troer derfor heller ikke, at der er nogen Nødvendighed for et Lovforslag som det, der her foreligger; thi hvis Spørgsmaalet om Forstaaelsen af Lov af 19de Februar 1861 kom for Domstolene, kan der, som ogsaa den ærede Rigsdagsmand for Solbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) udtalte, ikke være nogen Tvivl om, at Domstolene vilde komme til det Resultat, at Paragrafen ikke kunde anvendes, uden forsaavidt det skete med dens eller deres Samtykke, der staae i Eiendomsforhold til Bygningerne. Naar dette nu er saaledes, saa veed jeg ikke, hvorfor vi overhovedet skulde gaae videre med denne Lov, eftersom det dog egentlig er at befatte sig med Noget, der mere naturligt henhører under Domstolene. Jeg troer virkelig ikke, at man alvorligt tænker paa at reise nogen saadan

Sag, da man ikke kan have Haab om at føre den igjennem, men skulde det skee, saa ere Domstolene det rette Sted for Afgjørelsen af dette Spørgsmaal. Saaledes at give en Lov, naar der møder Tvivl med Hensyn til en tidligere Lovs Forstaaelse, for at klare denne Tvivl, er betænkeligt for Lovgivningsmagten. — Naar der igrigt er tale om Anvendeligheden eller Ikke-Anvendeligheden af de øvrige Bestemmelser i Loven af 19de Februar 1861 paa Superficiærgods, er jeg med den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) og den høitærende Indenrigsminister enig i, at der ikke er Noget i Veien for deres Anvendelse derpaa. Forstrifterne i Lovens § 2 have efter min Anskuelse en selvstændig Tilværelse. De ere dikterede af det Niemed at fremme Selveiendom saameget som muligt, men de ere ikke saaledes at forstaae, som om der i denne § skulde indeholdes et Vederlag for Godseierne, fordi man i Loven har vedtaget enkelte Bestemmelser, som disse muligviis ikke synes om. Forholdet er vistnok dette: at disse Bestemmelser ere dikterede af Hensynet til, at afløse Fæsteforholdet paa den hensigtsmæssigste Maade og ikke af nogen anden Grund. Skulde man altsaa erkjende, at der ikke er nogen Nødvendighed for gjennem en Lov at give en Fortolkning af § 2 for dette Godses Vedkommende, saa troer jeg, at man netop har den rette og ønskelige Ordning af dette Forhold, ved at blive staaende ved hvad der nu gjælder derom.

Mourier-Petersen: Jeg kan, hvad dette Lovforslag angaaer, aldeles henholde mig til den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein), saavel med Hensyn til hans hele Udvikling som ogsaa i det Væsentlige til det Resultat, hvortil han kom angaaende det Indhold, man burde give Lovene. Jeg skulde derfor ogsaa have frasalbet Ordet, dersom ikke nogle Dyringer af den høitærende Indenrigsminister havde givet mig Anledning til dog at benytte det. Den ærede Minister hittede nemlig, at i Loven af 19de Februar 1861 § 2 var der givet Bestemmelser, der medførte Tab ogsaa for Fæsteren, der ikke befandt sig under disse særegne Forhold, som ere Gjenstand for dette Lovforslag. Jeg troer, at den høitærende Mini-